

865.

Rozporządzenie Ministrów: Robót Publicznych i Skarbu

z dnia 28 września 1927 r.

o opłatach za czynności urzędowe, dokonywane na zasadzie ustawy elektrycznej.

Na mocy art. 18 i 22 ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 34, poz. 277) w związku z art. 141 (p. 11) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. № 98, poz. 570) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Za postępowanie w sprawie nadania uprawnienia rządowego, przewidziane w art. 5 ustawy elektrycznej i w paragrafach 6 do 16 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 20 maja 1923 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu oraz Kolei Żelaznych w sprawie udzielania uprawnień rządowych na wytwarzanie, przetwarzanie, przesyłanie i rozdzielanie energii elektrycznej (Dz. U. R. P. № 60, poz. 441), będzie pobierana opłata w wysokości 50 zł.

2) Za postępowanie w sprawie nadania uprawnienia rządowego, przewidziane w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 14 lipca 1925 r. w sprawie udzielania uprawnień rządowych na wytwarzanie, przetwarzanie i rozdzielanie energii elektrycznej przez drobne zakłady elektryczne (Dz. U. R. P. № 75, poz. 529), będzie pobierana opłata w wysokości 30 zł.

3) Za nadanie uprawnienia rządowego (art. 1 ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r. Dz. U. R. P. № 34, poz. 277), będzie pobierana opłata w wysokości, zależnej od kosztu zakładu elektrycznego, a mianowicie:

przy koszcie do 25.000 złotych opłata wynosi 300 złotych;

przy koszcie ponad 25.000 złotych do 100.000 złotych opłata wynosi 600 złotych;

przy koszcie ponad 100.000 złotych do 250.000 złotych opłata wynosi 950 złotych;

przy koszcie ponad 250.000 złotych do 1.000.000 złotych opłata wynosi 1.250 złotych;

przy koszcie ponad 1.000.000 złotych do 1.750.000 złotych opłata wynosi 1.700 złotych;

przy koszcie ponad 1.750.000 złotych do 2.500.000 złotych opłata wynosi 2.200 złotych;

przy koszcie ponad 2.500.000 złotych do 4.000.000 złotych opłata wynosi 3.000 złotych;

przy koszcie ponad 4.000.000 złotych do 6.000.000 złotych opłata wynosi 3.750 złotych;

za każde dalsze 2.000.000 złotych opłata wynosi 250 złotych.

4) O zaliczeniu zakładu elektrycznego do odpowiedniej kategorii w stopniowaniu powyższem decyduje Minister Robót Publicznych po rozpatrzeniu danych co do kosztu zakładu, dostarczonych przez ubiegającego się o uprawnienie. Za podstawę do obliczenia kosztu zakładu elektrycznego bierze się rozmiary, jakie — ze względu na przewidywaną moc zakładu przy pełnej jego rozbudowie w myśl warunków

uprawnienia — winien posiadać zakład elektryczny w najbliższym stadjum swej działalności.

§ 2. 1) Za postępowanie w sprawie przeniesienia uprawnienia na inną osobę (art. 2 i 5 ustawy elektrycznej) będzie pobierana opłata w wysokości 10 zł.

2) Za udzielenie zezwolenia na przeniesienie uprawnienia na inną osobę (art. 2 i 5 ustawy elektrycznej) będzie pobierana opłata w wysokości $\frac{1}{8}$ kwoty, obliczonej przy odpowiednim zastosowaniu § 1 ustępów 3 i 4 rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Za postępowanie w sprawie zatwierdzenia przez Ministra Robót Publicznych planów w wypadkach, przewidzianych w art. 8 ust. 1 ustawy elektrycznej, będzie pobierana opłata w wysokości 50 zł.

§ 4. 1) Za postępowanie w sprawie zezwolenia, przewidzianego w art. 8 ust. 2 ustawy elektrycznej, na korzystanie z dróg, ulic i placów publicznych, zarządzanych przez władze rządowe, będzie pobierana opłata w wysokości 30 zł.

2) Za udzielenie zezwolenia na korzystanie z dróg publicznych (art. 8 ust. 2 ustawy), zarządzanych przez władze rządowe, będzie pobierana opłata w wysokości oznaczonej według § 1 ustępu 3 rozporządzenia niniejszego, na podstawie przewidzianego kosztu urządzenia, mającego zajmować drogę, z tą różnicą, że przy koszcie urządzenia, nie przekraczającym 2.000 złotych, opłata wynosi 30 złotych, a przy koszcie ponad 2.000 złotych, lecz nie przekraczającym 10.000 złotych, opłata wynosi 100 złotych. Koszt urządzenia określa po rozpatrzeniu danych, dostarczonych przez ubiegającego się o pozwolenie, władza udzielająca pozwolenia.

§ 5. Opłaty, przewidziane w paragrafach 1—4 niniejszego rozporządzenia, uiszcza się gotówką w kasach skarbowych na dochód budżetu Ministerstwa Robót Publicznych.

Kwit kasy skarbowej z uiszczenia opłaty za postępowanie (§ 1, ustępy 1 i 2; § 2, ustęp 1; § 3; § 4, ustęp 1) należy dołączyć do odnośnego podania. Od dostarczenia tego dowodu zależy wdrożenie postępowania.

Wydanie aktu nadania uprawnienia rządowego (§ 1, ustęp 3), zezwolenia na przeniesienie uprawnienia rządowego (§ 2, ustęp 2), oraz zezwolenia na korzystanie z dróg publicznych (§ 4, ustęp 2) następuje po uprzednim uiszczeniu należnej opłaty i przedłożeniu właściwej władzy kwitu kasy skarbowej.

§ 6. Wszelkie wydatki rzeczywiste, związane z czynnościami, dokonywanymi na zasadzie ustawy elektrycznej, w szczególności zaś wydatki, związane z przeprowadzeniem dochodzeń przy nadawaniu uprawnień rządowych (art. 5 ustawy), przy zatwierdzeniu planów przez Ministra Robót Publicznych (art. 8, ust. 1 ustawy), przy udzielaniu zezwoleń drogowych (art. 8, ust. 2 ustawy), zarówno jak i wydatki, związane z przeprowadzaniem dochodzeń przy udzielaniu pozwoleń na budowę i uruchomienie zakładów elektrycznych (art. 16 ustawy) oraz przy wydawaniu przez wojewodę orzeczeń o wywłaszczeniu, względnie czasowem zajęciu nieruchomości (art. 10

ustawy), jak np.: wydatki na ogłoszenia w pismach, na diety i podróże urzędników, na wynagrodzenie rzeczoznawców i t. p., opłacają interesowani przedsiębiorcy bez względu na to, czy otrzymali żądane uprawnienie, zatwierdzenie planów, zezwolenie drogowe, względnie pozwolenie na budowę i uruchomienie zakładów lub odnośne orzeczenie wojewody.

§ 7. Tytułem zaliczek na poczet opłat, przewidzianych w § 6, wpłaca się:

- a) przy złożeniu podania o nadanie uprawnienia — 300 zł., a gdy chodzi o drobniejsze zakłady elektryczne, mające zbywać energię w poszczególnych osiedlach o zaludnieniu nie przekraczającym 8.000 mieszkańców — 100 zł.;
  - b) przed rozpoczęciem dochodzenia na miejscu — sumę, którą oznaczy władza, prowadząca dochodzenie;
  - c) przy złożeniu podania o zezwolenie na przeniesienie uprawnienia na inną osobę — 100 zł.;
- a gdy chodzi o drobniejsze zakłady elektryczne, wskazane pod lit. a) — 50 złotych.

Zaliczki, wymienione pod lit. a) i c), wpłaca się do kas skarbowych na rachunek Ministerstwa Robót Publicznych, wymienione zaś pod lit. b) — do depozytu władzy, przeprowadzającej dochodzenie.

Władza, załatwiająca podanie względnie prowadząca dochodzenie, może w poszczególnych przypadkach żądać wpłacenia tytułem zaliczek większych kwot, niż wyżej przewidziane, a nadto w razie, gdyby zaliczki wpłacone okazały się niewystarczające, — żądać ich uzupełnienia.

§ 8. Podania, wnoszone do urzędów państwowych w postępowaniach, wymienionych w §§ 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia niniejszego, jak również świadectwa urzędowe, wydawane w tych postępowaniach, nie podlegają opłatom stemplowym.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów: Robót Publicznych oraz Skarbu z dnia 24 sierpnia 1925 r. o opłatach za czynności urzędowe, dokonywane na zasadzie ustawy elektrycznej (Dz. U. R. P. № 95, poz. 676).

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

866.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 10 października 1927 r.

o kwalifikacjach kierowników zakładów opiekuńczych.

Na podstawie art. 15 oraz ust. drugiego art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad dzia-

łalnością instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. № 40, poz. 354) zarządzam co następuje:

§ 1. Kierownikiem(czką) zakładu opiekuńczego, który podlega nadzorowi i kontroli w myśl art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o nadzorze i kontroli nad działalnością instytucyj opiekuńczych (Dz. U. R. P. № 40, poz. 354), może być osoba, mająca ukończonych lat 25 i mogąca się wykazać co najmniej dwuletnią pracą społeczną w dziedzinie opieki społecznej, bądź też dwuletnią pracą w charakterze wychowawcy(czyni) lub higienisty(stki) w zakładzie opiekuńczym.

Władza nadzorcza II-iej instancji może w drodze wyjątku zezwolić na powołanie na kierownika(czkę) zakładu osoby, która ukończyła lat 21.

§ 2. Kierownikiem(czką) zakładu nie może być osoba

- 1) pozbawiona z mocy orzeczenia sądowego władzy ojcowskiej względnie rodzicielskiej,
- 2) ograniczona w korzystaniu z praw na mocy prawomocnego wyroku sądowego,
- 3) skazana prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwo przeciw moralności publicznej,
- 4) znajdująca się pod śledztwem sądowym za przestępstwo, wymienione w punkcie 3 względnie mogące pociągnąć za sobą utratę praw, aż do czasu ukończenia śledztwa,
- 5) chora, której choroba może grozić otoczeniu zarażeniem lub też na otoczenie ujemnie oddziaływać.

§ 3. Kierownik(czka) zakładu opiekuńczego powinien posiadać ogólne wykształcenie co najmniej w zakresie siedmiu klas szkoły powszechnej i fachowe, w zależności od typu kierowanego przezeń zakładu.

W szczególności kierownik(czka) zakładu:

- a) dla niemowląt powinien posiadać wykształcenie lekarskie, o ile w składzie personelu nie jest przewidziany lekarz zakładowy;
- b) dla dzieci w wieku przedszkolnym powinien posiadać wykształcenie seminaryjne dla wychowawców przedszkolnych;
- c) dla dzieci i młodzieży w wieku szkolnym powinien posiadać wykształcenie ogólne w zakresie najwyższego typu szkoły, do jakiej uczęszczają wychowankowie zakładu, oraz fachowe dla wychowawców internatowych (względnie seminaryjne nauczycielskie);
- d) dla dzieci w wieku przedszkolnym i szkolnym powinien posiadać ogólne wykształcenie, określone w punkcie c), przyczem w składzie personelu powinni znajdować się specjaliści, których kwalifikacje określa punkt b);
- e) dla dzieci niedorozwiniętych, trudnych do prowadzenia, zaniedbanych, głuchoniemych i niewidomych powinien posiadać wykształcenie pedagogiczne specjalne;
- f) dla dorosłych, którzy skutkiem uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia utracili zdolność do poprzedniej swej pracy zarobkowej, powinien posiadać znajomość specjalnej pedagogiki zawodowej dla kalek, o ile w składzie personelu zakładu nie jest przewidziany specjalny instruktor wykwalifikowany;